

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **ASTRO CAPITAL a.s.**, se sídlem Na Pankráci 1618/30, Praha 4, IČ: 274 35 709,

proti

žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 28, Praha 1,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2018, č.j. 3863510/18/2004-80542-110411,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, Územního pracoviště Praha 4, ze dne 25. 4. 2018, č.j. 3863510/18/2004-80542-110411 (dále jen „*exekuční příkaz*“), jímž byla nařízena exekuce příkázáním pohledávky z účtu žalobce k vymožení nedoplatku na dani ve výši xxxxx Kč.

V žalobě uplatnila tyto žalobní body, jimiž je soud při svém přezkumu vázán. Žalobkyně zaprvé namítla, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné z důvodu absence jeho řádného odůvodnění. Žalovaný podle žalobkyně na povinnost napadené rozhodnutí řádně odůvodnit rezignoval. Poukazovala na ust. § 102 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb.,

daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*daňový řád*“), kdy podle jejího názoru žalovaný opřel svůj závěr pouze o jednu větu, že žalobkyně nezaplatila ke dni 25. 4. 2018 správci daně vymahatelné nedoplatky v zákonné lhůtě. Odkázala na literaturu (Lichnovský, O., Ondrýšek, R. a kolektiv: *Daňový řád. Komentář*. 3. vydání. Praha. C. H. Beck 2016, str. 657), které tomuto závěru neodpovídá. V odůvodnění spatřuje nepřezkoumatelnost.

Žalobkyně dále namítla, že žalovaný nesprávně zjistil skutkový stav věci a ten nesprávně právně posoudil, když byl povinen postupovat podle zásad materiální pravdy (odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2017, sp. zn. 1 Afs 185/2017), a to z toho důvodu, že vydání rozhodnutí předcházelo šetření finančního úřadu Litoměřice v rámci daňové kontrole, v jejímž průběhu žalobce se správcem daně spolupracoval. Proto správce daně nemůže presumovat, že by se žalobce chtěl vyhýbat své případné daňové povinnosti nebo jinak mařit daňovou kontrolu. Velmi obecně uvádí, že žalovaný nevynaložil veškeré úsilí, které na něj daňový řád klade, čímž porušil zásadu přiměřenosti a hospodárnosti. Blíže, než citací právní úpravy nebo naprosto obecnými proklamacemi, tento žalobní bod neupřesňuje.

V další části žaloby žalobkyně uvádí další podstatné vady předcházejícího řízení, když konkrétní uvádí, že napadené rozhodnutí uvádí jako exekuční titul zajišťovací příkaz ze dne 25. 4. 2018, tedy též den, jako napadené rozhodnutí. Poddlužník (banka) finanční prostředky žalobce zablokoval již dne 24. 4. 2018, o čemž se žalobkyně dozvěděla tím, že v elektronickém bankovníctví se po zadání plateb objevil nápis o nepovoleném debetu, o čemž člen představenstva následně informoval ostatní členy vedení.

Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, zajišťovacím příkazem uložil žalobkyni, aby okamžikem jeho vydání zajistila úhradu daně složením jistoty, o vydání zajišťovacího příkazu byl učiněn pokus vyrozumět žalobkyni podle ust. § 103 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o dani z přidané hodnoty*“), o čemž byl sepsán úřední záznam ze dne 25. 4. 2018. Námitky týkající se daňové kontrole jsou v tomto daňovém řízení irelevantní, nedoplatek se stal vykonatelným, rozhodnutí (zajišťovací příkaz) je vykonatelné okamžikem úkonem k jeho doručení, což se stalo dne 25. 4. 2018 odesláním do datové schránky žalobkyně.

V odůvodnění je stručně uvedeno, že dlužník nezaplatil správci daně vykonatelné nedoplatky daně v zákonné lhůtě.

V předloženém správním spise je dále založena doručka datové zprávy, z níž je patrné, že exekuční příkaz (napadené rozhodnutí) bylo do datové schránky banky (poddlužníka) dodáno dne 25. 4. 2018 v 10:55:34, doručeno pak dne 26. 4. 2018 v 02:00:04 hodin. Totéž rozhodnutí pak bylo žalobkyni doručováno do její datové schránky dodáním dne 26. 4. 2018 v 7:38:53, doručeno pak téhož dne v 7:49:32 hodin. V úředním záznamu správce daně ze dne 25. 4. 2018, čj. 3863725/18/2004-20542-110411, je pak uvedeno, že pracovníci správce daně se pokusili zajišťovací příkaz oznámit dne 25. 4. 2018 v sídle žalobkyně, na recepci budovy nikoho ze zaměstnanců žalobkyně nezastihli.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

Ohledně prvé žalobní námitky týkající se nedostatku odůvodnění soud uvádí, že nic takového neshledal. Odůvodnění exekučního příkazu je sice velmi strohé, nicméně odpovídá tomu, co je předmětem tohoto daňového řízení, a tím je existence nedoplatku, který je v předchozí výrokové části tohoto rozhodnutí konkrétně rozepsán, přičemž je zde rovněž uvedena splatnost tohoto nedoplatku. Odůvodnění spolu s výrokem rozhodnutí tak podle názoru soudu obsahuje podstatu věci, kterou je v daném případě vykonatelný nedoplatek, který nebyl ve lhůtě zaplacen. Argumentace žalobce komentářovou literaturou, kdy žalobce odkazuje na komentář obecného ustanovení daňového řádu, tak není namístě, neboť při vydání exekučního příkazu se jiné skutečnosti, než ty, které jsou uvedeny v tomto příkazu, nezjišťují. Navíc je nutné uvést, že vydání rozhodnutí předcházela daňová kontrola, takže žalobkyně byla seznámena s konkrétním postupem správce daně v jejím průběhu, to však s touto věcí nesouvisí. Proto soud ani nemůže vypořádat tu část žalobního bodu, kde žalobkyně uvádí, že v průběhu daňové kontroly spolupracovala se správcem daně, neboť to není skutečnost, která by byla při vydání exekučního příkazu podkladem pro jeho vydání.

Další velmi obecný odkaz na zásadu materiální pravdy a další zásady (hospodárnosti a přiměřenosti) postupu žalobkyně v žalobě vůbec konkrétně nezdůvodňuje, proto se k nim soud nemůže nijak konkrétněji vyjadřovat. V obecné rovině soud s takovou argumentací souhlasí, nicméně žalobkyně neuvádí jediný argument, který by vztahovala k souzenému správnímu rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo.

Ohledně posledního žalobního bodu soud uvádí, že zde žalobkyně popisuje své konkrétní kroky v internetovém bankovníctví, které při svém nesouhlasu s postupem banky musí řešit s touto bankou. Tyto skutečnosti nejsou předmětem tohoto správního řízení, kterým je vydání exekučního příkazu. Ve správním spise jsou obsaženy doručky (potvrzení o dodání datové schránky a úřední záznam o pokusu doručení zajišťovacího příkazu), z nichž plyne, že exekuční příkaz byl vydán a doručen až po pokusu o doručení a doručení zajišťovacího příkazu. Tím došlo k naplnění časové posloupnosti jednotlivých kroků správce daně, který se nejprve pokusil doručit zajišťovací příkaz a až následně vydal exekuční příkaz, který doručoval. Z ničeho ze spisu neplyne, že by tomu tak nebylo. Žalobkyně v tomto směru soudu nabízí výpis z telefonních hovorů mezi jednotlivými členy kolektivního vedení žalobkyně, nijak však aspoň listinou neosvědčuje, že by před doručením zajišťovacího příkazu a exekučního příkazu přímo byly vůči ní činěny kroky ze strany její banky, které by s exekučním příkazem souvisely. Pokud žalobkyně tvrdí, že nemohla činit dispozice s účtem před vykonatelností exekučního příkazu, musí tato svá tvrzená práva uplatňovat primárně vůči bance, nikoliv správci daně, neboť tato tvrzení nesměřují proti exekučnímu příkazu, ale proti postupu banky.

V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 11. února 2021

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu